

HUOMAUTUKSIA UUDEN „ISKRAN“ ASEENTEESTA

Se, mikä minua erikoisesti kuohuttaa siinä asenteessa, jonka „martovilainen” „Iskra” on nyt ottanut, on sen *sisäinen vilpillisyys ja valhe*, yritykset kiertää asian olemus, yritykset salata viekkaasti puolueen yleinen mielipide ja päätös, yritykset *vääristellä* käsitteitä ja tosiasioita. Ja vain asioiden tietämättömyydestä johtuvaksi olen minä taipuvainen selittämään eräillä tovereilla ilmenevän ymmärtämättömyyden ja välinpitämättömyyden, kovanahkaisuuden tuota valhetta kohtaan. Tietämättömyyttä vastaan täytyy taistella selittämällä, enkä minä missään tapauksessa luovu aikomuksestani selittää koko asia äärimmäisen seikkaperäisesti (tarpeen vaatiessa *kaikkine* asiakirjoineen) erikoisessa kirjasessa, jonka kirjoittamiseen ryhdyinkin heti, kun ilmesivät puolueen edustajakokouksen ja Liigan edustajakokouksen pöytäkirjat, siis hyvin pian³⁹.

Pääasiallisin *puijaus*, jonka avulla martovilaiset *petkutavat* puoluetta (pettäen hysteerisyytensä vuoksi ehkä ja todennäköisestikin ennen kaikkea itseään), on ensinnäkin iskralaisten toisistaan erkanemisen todellisten lähteiden ja syiden *vääristely*. Toiseksi — kerholaisuutta ja desorganisaatiota, lahkolaisuutta ja puoluekantaisuutta koskevien käsitteiden *vääristely*.

Ensimmäinen vääristely on siinä, että „periaatteelliseksi” erimielisyydeksi esitetään se oikeastaan toistensa *haukkuminen*, jota kumpikin osapuoli harjoitti keskusten ja opposition välisen taistelun aikana edustajakokouksen jälkeen. Tuo toistensa haukkuminen oli siinä, että oppositio nimitteli enemmistöä itsevaltiaiksi, formalisteiksi, byrokraateiksi etc.* ja enemmistö nimitteli oppositiota *hysteeriseksi*

* — et cetera — ja niin edelleen. *Toim.*

ketuiksi, virkaheittoisten ministerien tai hysteeristen skandalistien puolueeksi (ks. Liigan edustajakokousta). Ja nyt *toinen* puoli noista keskinäisistä „kohteliaisuuksista” vedetään Pää-äänenkannattajaan *periaatteellisena* erimielisyytenä! Eikö se ole halpamaista?

Todellisuudessa oli erkanemisen syy nimenomaan *martovilaisten kääntymisessä suohon*. Tuo käänne ilmeni selvästi edustajakokouksessa sääntöjen 1. §:n yhteydessä ja ryhmityksessä keskusten vaalien yhteydessä. *Tämä* erimielisyyttä, joka vissiltä osaltaan on epäilemättä *periaatteellinen*, kierretään ja siitä vaietaan.

Toinen vääristely on siinä, että *desorganisoituaan kolmen kuukauden* ajan koko puoluetta ja kaikkea työtä *ryhmän* etujen hyväksi, keskuksiin kapuamiseksi (sillä kukaan ei asettanut esteitä asialliselle polemiikille ja mielipiteiden ilmaisemisen vapaudelle, päinvastoin, martovilaisia kutsuttiin osallistumaan ja pyydettiin kirjoittamaan), martovilaiset nyt, kavuttuaan takaportaiden kautta toimitukseen, ottavat salavihkaa sen tilalle enemmistöön kohdistetun naurettavan syytöksen desorganisoivasta formalismista, byrokratismista y.m. *vaieten* omasta boikotistaan, kapuamispolitiikastaan etc. Eikö se ole halpamaista? Joko tahi: joko *pitää unhoittaa* koko „rettelö” ja olla silloin *kokonaan* puhumatta siitä, olla laskematta Pää-äänenkannattajaan *rettelöinnin kaikuakaan*, sillä huudot byrokratismista ovat nimenomaan *kaikua* viheliäisestä kapuamispolitiikasta. Tahi pitää nostaa kysymys erosta — ja silloin *paljastaakin kaikki*.

Kirjoitettu joulukuussa 1903

Julkaistu ensi kerran v. 1929
X *Lenin-kokoelmassa*

Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan